

Text: Ignasi Camps

En Pep del Cos

En Josep Capdevila, en Pep del Cos pels qui l'envoltàvem, ens va deixar poc temps enrere i, amb ell, se'n va anar una de les ànimes més convençudes de tractar bé la terra que l'acollia i de viure en un sa equilibri amb el que el rodejava de tot el Collsacabra.

El coneixia des de fa més de 25 anys, quan jo era un nouvingut de masia llogada amb ganes de ser neorural i ell era un dels exemples pagesívols a seguir, un bon pagès i ramader. S'estimava moltíssim el bestiar que l'envoltava, era bon esportista, beures i fums no anaven amb ell, caminava hores i hores i, de tant en tant, feies bones bicicletades, practicava muntanyisme amb l'amic Jaume, fins i tot l'Aneto, i no parava... Recordo haver anat amb ell a les fires de Sant Josep de Mollerussa i la de Sant Miquel a Lleida amb la companyia de l'Albert Castanyer, gran amic seu, i, recentment, a la fira del tomàquet de Santa Eulàlia. Havíem compartit força estones. El canvi de prioritats a la vida ens va portar a espaïar més les trobades però, ara, amb l'excusa dels nens, hi havíem fet alguna que altra visita per veure els

tractors de l'ADF, les gallines i el seu inseparable Jack.

Era fill d'una masia, El Cos, on hi havia hagut molta vida que, per la mateixa llei, es va anar apaivagant i ara ja només hi quedava ell i la seva germana Maria que resideix molt lluny. Així, que estava sol com un mussol, tot i estar rodejat d'una bona colla d'amics que coneixien els canvis d'ànim que el sovintejaven i que, a la seva manera, exercien una discreta vetlla al seu voltant. Era molt introvertit i, de vegades, s'hagués merescut una estirada d'orelles i una cossa al cul, més d'un s'haurà quedat amb les ganes.

Trobarem a faltar les seves xerrameques a peu de camp, a la cuina del restaurant, a la plaça de l'església quan recollia el correu, també la seva hospitalitat, la seva prudència i discreció, la seva tossudesia i moltes altres coses bones que el definien. Dubto que ningú en trobés cap de negativa.

La seva generositat era evident, en temporada compartíem l'hort amb tomàquets, verdura, enciams, patates de

tota mena i mongetes a més de la producció d'ous que vam engegar fa una bona colla d'anys.

Vaig compartir moltes estones a la llar de foc d'El Cos amb ell i amb el Llorens Torrado, ja traspassat; era una bona reunió de savis, com n'aprenia jo d'aquestes estones... Les matances de porc multitudinàries cada hivern, de vegades amb neu i amb la seva mare Teresa fent aquelles mongetades, aquell fetge amb ceba, difícils d'oblidar... La casa, aquells dies s'omplia de vida amb en Marc i en Pep, els tiets, també contents d'exercir d'amfitrions... La Maria hi posava el toc d'ordre a tot plegat i la festa ens feia sentir a tots personatges privilegiats de poder-hi ser. Els flaires de tota mena es deixaven sentir i la salivera era indescriptible, gust de tradició!

Els prats i els boscos del Cos també frisan, ell sí que els sabia «menar» i sabia llegir la finca on hi havia passat la vida, mai ni una trista *cuba* de purins va trepitjar casa seva, ni un arbre mal tallat, ni cap feixa mal portada, amb ell els boscos i el bestiar eren feliços i ja anava camí de ser un pagès savi i observador de tot allò que hi tenia a l'abast, i mestre de qui volgués haver après d'ell. Això sí que és ecologisme de mena, lluny d'etiquetes i militàncies.

Jo espero que seguirem caminant pel camí de La Serra i, crec que, quan arribem a l'alçada del Cos, no podrem evitar esperar sempre que apareguis amb en Jack i que diguis:

— Ei, què feu?

La foto es feta per una de les seves nebodes en un viatge recent a Nova York

